

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: obchodní společnost **INTER EUROPE TRADING spol. s r. o.**, se sídlem Louky 335, Zlín, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem Kosmova 20, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2005, č. j. 4006/03/FŘ/120, ve věci daně z příjmů právnických osob, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2007, č. j. 30 Ca 74/2005 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále též „správní orgán“) ze dne 3. 2. 2005, č. j. 4006/03/FŘ/120, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně (dále též „správce daně“) ze dne 28. 2. 2003, č. j. 36701/03/303915/3407, kterým byla

stěžovateli na základě zprávy o výsledku daňové kontroly daně z příjmů vybírané zvláštní sazbou daně za právnické osoby ze dne 5. 2. 2003, č. j. 65953/02/303934/8349, podle ust. § 36 a § 38d zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o daních z příjmů“), vyměřena v souladu s ust. § 46 odst. 4 a § 69 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“), daň z příjmů vybíraných srážkou podle zvláštní sazby daně za právnické osoby za zdaňovací období prosinec 1999 v částce 178 505 Kč. Rozhodnutím správního orgánu bylo rozhodnutí správce daně zněměno ve výroku tak, že daň předepsaná tímto platebním výměrem byla zvýšena z částky 178 505 Kč na částku 637 518 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále ve vadě řízení před krajským soudem, kdy tento soud nezkoumal, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno před uplynutím prekluzivní lhůty a tedy, zda se nejedná o rozhodnutí nicotné. Stěžovatel je přesvědčen, že nelze vydat rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, jelikož po uplynutí této lhůty již daň nelze vyměřit ani doměřit. Stěžovatel v této souvislosti rekapituluje časový průběh jeho daňového řízení, včetně provedené daňové kontroly, a dovozuje, že v jeho případě nenabýlo rozhodnutí správce daně právní moci v zákonem stanovené tříleté prekluzivní lhůtě a upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61. Stěžovatel je proto toho názoru, že jde o rozhodnutí trpící natolik intenzivní vadou, že je vůbec nelze za rozhodnutí považovat, a tedy že jde o rozhodnutí nicotné, zvláště když ust. § 47 odst. 1 citovaného zákona vydání takového rozhodnutí (tj. vyměření a doměření daně) výslovně zapovídá. Stěžovatel se domnívá, že takovouto vadu měl krajský soud zjistit a i bez návrhu měl tuto nicotnost vyslovit rozsudkem. Jelikož tak neučinil, jde o vadu řízení před soudem, která ve svém důsledku způsobila nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud pochybil, když se ztotožnil s názorem správního orgánu, že existují dvě společnosti totožného názvu, sídlící na stejné adrese, ale s různými registračními čísly. Zástupce stěžovatele u jednání dne 14. 3. 2007 uvedl, že pod registračním číslem 197915 je vedena společnost DENBULL ENTERPRISES LIMITED s adresou 4, Lower, Hatch Street, Dublin 2, Irsko a pod registračním číslem 194417 je vedena společnost INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED. Tato skutečnost pak byla doložena výpisem z internetové stránky www.cro.ie. Dále připomněl, že nepochybně, tak jako v České republice, ani v Irsku, neexistují dvě společnosti shodného názvu, které by se lišily pouze registračním číslem. Podle názoru stěžovatele tedy správní orgán nemohl po něm požadovat, aby prokázal existenci neexistující společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED s registračním číslem 197915, když tato má registrační číslo 194417. Stěžovatel

namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že jedinou společností s názvem INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED je společnost s registračním číslem 194417. S ohledem na výše uvedené proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 30. 5. 2007, v němž uvedl, že má za to, že při vydání předmětného správního rozhodnutí vycházel z objektivně zjištěného a prokázaného skutkového stavu. Stěžovatel byl vyzván jak správcem daně, tak i správním orgánem, k doložení daňového domicilu společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED formou oficiálního potvrzení od irské daňové správy. Důkazní povinnost v žalované věci přitom podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků ležela primárně na daňovém subjektu. Protože je stěžovatel v průběhu vyměřovacího ani odvolacího daňového řízení nedoložil, dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel v rámci proběhlého daňového řízení neprokázal, že by společnost INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED se sídlem 4 Lower Hatch Street, Dublin 2, Irsko s irským registračním číslem společnosti 197915 pocházela ze státu, se kterým má Česká republika uzavřenou smlouvu o zamezení dvojího zdanění č. 163/1996 Sb., aby mohl aplikovat čl. 11 předmětné smlouvy v případě daňového řízení vedeného u stěžovatele. Ke stěžovatelem uplatněné námitce směřující do nesprávného právního posouzení ze strany krajského soudu, který neshledal, že v případě předepsání daně z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby stěžovateli k přímému placení uplynula tříletá prekluzivní lhůta k vyměření daně ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, správní orgán uvádí, že se v uvedeném případě jedná o důvod kasační stížnosti dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, když vzhledem k průběhu provedeného soudního řízení předmětná žaloba sice byla doručena tomuto soudu dne 4. 4. 2005, tedy před vydáním předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, avšak ve své replice ze dne 17. 10. 2006, doručené krajskému soudu dne 18. 10. 2006, již stěžovatel tento důvod uplatnit mohl a stejně tak jej mohl uplatnit při nařízeném jednání soudu dne 14. 3. 2007, což však v obou případech neučinil. Dle správního orgánu je předmětná kasační stížnost v tomto důvodu v důsledku porušení zásady koncentrace řízení upravené v ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná a správní orgán se k němu po stránce meritorní v rámci daného podání dovoluje dále nevyjadřovat. V dalším správní orgán odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 1. 8. 2005, č. j. 2961/05/FŘ/150, a žádá, aby k němu bylo v kontextu tohoto vyjádření ke kasační stížnosti přihlédnuto. Správní orgán považuje s ohledem na výše uvedené právní úvahu a závěry provedené krajským soudem v napadeném rozhodnutí za správné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. tuto kasační stížnost svým rozsudkem zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené

rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 104 odst. 4 citovaného zákona není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle ust. § 47 odst. 2 citovaného zákona byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Zásadní stížní námitka stěžovatele se týká vady spočívající v uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, kterou měl podle stěžovatele krajský soud zjistit a i bez návrhu měl nicotnost vyslovit rozsudkem.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že daň je podle ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků nutno vyměřit či doměřit pravomocně ve lhůtě 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Tento závěr vyplývá nejenom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, www.nssoud.cz, který je stěžovatelem zmiňován v podané kasační stížnosti, ale citovaný názor byl rovněž potvrzen v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, www.nssoud.cz.

S námitkou stěžovatele, která se týká toho, že rozhodnutí vydané po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je dle názoru stěžovatele rozhodnutím nicotným a z tohoto důvodu měl krajský soud takovou vadu zjistit ex offio a i bez návrhu měl vyslovit nicotnost předmětného rozhodnutí správce daně rozsudkem, však již Nejvyšší správní soud nesouhlasí a považuje za nezbytné uvést k tomu následující.

Otázkou, zda vyměření daňové povinnosti po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím nicotným či toliko rozhodnutím nezákonným a zda je povinností soudu přihlížet k prekluzi práva na vyměření daně ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků z úřední povinnosti, aniž by taková žalobní námitka byla žalobcem uplatněna, popřípadě pokud byla uplatněna po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to ve shora uvedeném usnesení ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, www.nssoud.cz. Předmětný soud zaujal zcela opačný názor, než jaký zastává stěžovatel, neboť dovodil, že vyměření daně nebo doměření daně či přiznání nároku na daňový odpočet po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím nezákonným. K zániku práva vyměřit či doměřit daň ve smyslu citovaného ustanovení přitom soud přihlédne jen k námitce účastníka řízení.

Své závěry odůvodnil Nejvyšší správní soud zejména tím, že „v daňovém řízení jednají správci daně v souladu se zákony a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a také na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž v tomto ohledu nejsou vázáni jen návrhy daňových subjektů. I v odvolacím řízení může odvolací orgán při rozhodování přihlédnout ke skutečnostem odvolatelem neuplatněným, vyšly-li při přezkoumávání najevo. Je tedy zřejmé, že v daňovém řízení správce daně i odvolací orgán jednají především z úřední povinnosti. ... Řízení ve správním soudnictví je přitom založeno zejména na dispoziční zásadě, vyjádřené mimo jiné v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Výjimku z dispoziční zásady pak upravuje soudní řád správní v ust. § 76 odst. 2 pro případ zjištění, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. V tom případě soud vysloví rozsudkem nicotnost i bez návrhu. Úpravu nicotnosti obsahuje sice správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.), ten však v souladu s ust. § 99 zákona o správě daní a poplatků v daňovém řízení aplikovat nelze (s výjimkou postupu podle ust. § 175 správního řádu při vyřizování stížnosti). ...

V předchozí době především judikatura soudů dovodila, že nicotnost rozhodnutí způsobují takové jeho vady, jako jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy vyvolávající nesrozumitelnost nebo nesmyslnost apod. Podrobně se přitom pojmem nicotnosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96 (č. 793/2006 Sb.

NSS), se závěrem, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Z hledisek pro hodnocení nicotnosti vyplývá, že se musí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou. Rozhodnutí je nicotné jen ve výjimečných případech výše uvedených, přičemž následky nicotnosti rozhodnutí nelze svévolně spojovat s instituty jinými (nezákonnost, neplatnost). Ve věcech daní pak může být jen obtížně zjistitelné, zda k prekluzi skutečně došlo, a to nejen s přihlédnutím k ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož úkonem správce daně učiněným před uplynutím lhůty směřujícím k vyměření nebo doměření daně běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven, ale také vzhledem k ust. § 41 s. ř. s., podle něhož po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona lhůty pro zánik práva ve věcech daní, poplatků apod. neběží. Běh lhůty může být přerušen různými úkony správce daně, např. zahájením daňové kontroly, ale i výzvou k prokázání tvrzených skutečností v odvolacím řízení. ... Vyměření nebo doměření daně po uplynutí lhůty podle § 47 daňového řádu je vadou rozhodnutí, nikoliv však vadou tak intenzivní a zřejmou, aby způsobila faktickou neexistenci tohoto rozhodnutí; nelze proto hovořit o rozhodnutí nicotném.“

V souladu s výše uvedenou argumentací se Nejvyšší správní soud v souzené věci zabýval tím, zda stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem námitku, že v jeho případě bylo rozhodnutí správce daně vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty podle ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Z obsahu soudního spisu, který mu byl k dispozici, však zjistil, že stěžovatel tak neučinil ani v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 3. 2005, která byla krajskému soudu doručena dne 4. 4. 2005, a nestalo se tak ani v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby (ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Námitku spočívající ve stěžovatelem tvrzeném uplynutí lhůty stanovené v ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků tak stěžovatel poprvé uplatnil až v podané kasační stížnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že zde v době rozhodování krajského soudu nebyla vznesena předmětná námitka, konstatuje Nejvyšší správní soud, že krajský soud nebyl povinen či spíše s ohledem na výše uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nesměl přihlédnout ke stěžovatelem tvrzené prekluzi práva na vyměření daně ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud pochybil, když se ztotožnil s názorem správního orgánu, že existují dvě společnosti totožného názvu sídlící na stejné adrese, ale s různými registračními čísly. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není nikterak patrné, že by se tento ztotožnil s výše uvedeným názorem správního orgánu. Z napadeného rozhodnutí krajského soudu naopak vyplývá, že krajský soud potvrdil závěr správního orgánu, že stěžovatel v průběhu daňového řízení neunesl ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků důkazní břemeno, neboť neprokázal, že smlouva o půjčce byla uzavřena se subjektem, který

byl daňovým rezidentem v zemi, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o zamezení dvojího zdanění, a mohlo být využito principu, že úroky mající zdroj v jednom státě a vyplacené osobě, která je rezidentem v druhém smluvním státě, budou zdaněny pouze v tomto druhém státě, pokud je tento rezident skutečným vlastníkem úroků. Důvodem pro tento závěr správního orgánu byla skutečnost, že stěžovatel především neodstranil pochybnosti správce daně a následně správního orgánu o svém tvrzení, že společnost INTER WORLD WIDE TRADING LTD se sídlem 4, Lower Hatch Street, Dublin 2, Irsko, s irským registračním číslem společnosti 197915, která byla poskytovatelem předmětných půjček, měla svůj daňový domicil v Irsku. Pochybnosti správce daně vyvolala skutečnost, že ve výpisu z irského obchodního rejstříku (Companies Registration Office, dostupný na www.cro.ie) je pod registračním číslem 197915 vedena společnost DENBULL ENTERPRISES LIMITED se sídlem 4, Lower, Hatch Street, Dublin 2, Irsko a pod registračním číslem 194417 je vedena společnost INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED se sídlem 98, Lower Baggot Street, Dublin 2, Irsko.

Ačkoliv byl stěžovatel výzvou správce daně ze dne 30. 1. 2002, č. j. 13542/02/303934/8349, podle ust. § 16 odst. 2 písm. e) a ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků vyzván k prokázání daňového domicilu společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LTD se sídlem 4 Lower Hatch Street, Dublin 2, Irsko, s registračním číslem 197915, a to formou potvrzení daňového úřadu příslušného státu, nebylo toto potvrzení nikdy předloženo. Místo toho stěžovatel předložil dne 5. 4. 2002 správci daně jednotlivé listiny, které se sice týkaly společnosti s názvem INTER WORLD WIDE TRADING LTD se sídlem 4, Lower Hatch Street, Dublin 2, Irsko, avšak její registrační číslo bylo 194417. V rámci odvolacího řízení vyzval správní orgán stěžovatele výzvou k doplnění podání ze dne 2. 8. 2004, č. j. 4006a/03/FŘ/120, k odstranění rozporů mezi doloženými dokumenty výše uvedené společnosti s registračním číslem 194417 a společnosti s registračním číslem 197915, která poskytovala půjčky. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel tím, že uvedl, že rozpor zřejmě vyplývá ze zápatí použitého firemního papíru společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LTD a z hlediska identifikace smluvních stran považuje takový rozpor za irelevantní. Následně stěžovatel doložil další dokumenty, které se však opět týkaly společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LTD se sídlem 4, Lower Hatch Street, Dublin 2, Irsko, s registračním číslem 194417. Za této situace je pochopitelné, že se krajský soud ztotožnil s výše nastíněným závěrem správního orgánu, když současně tento soud neakceptoval vyjádření stěžovatele, že k omylu v registračních číslech mohlo dojít tak, že v sídle poskytovatele půjček předtím sídlila společnost s registračním číslem 197915 a zřejmě byly použity její firemní listiny. Krajský soud dal ve svém rozhodnutí jasně najevo, že podle jeho názoru registrační číslo společnosti je podstatným znakem při identifikaci dané společnosti a rozhodně by nemělo docházet k jeho záměně. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku stěžovatele za důvodnou.

Nejvyšší správní soud neshledal relevantní ani další námitku stěžovatele, že se krajský soud nevyjádřil k jeho námitce, že jedinou společností s názvem INTER WORLD WIDE TRADING LTD je společnost s registračním číslem 194417. Stěžovatel v této souvislosti zcela opomněl dispoziční zásadu, kterou je správní soudnictví plně ovládáno. V souladu s touto zásadou je proto na stěžovateli (žalobci), zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 s. ř. s.) Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body, a jestliže tedy žalobce (stěžovatel) v žalobě ani jiném podání ve lhůtě podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. krajskému soudu neuvedl, jak to učinil v kasační stížnosti, že jedinou společností s názvem INTER WORLD WIDE TRADING LTD je společnost s registračním číslem 194417, krajský soud nepochybil, když tyto skutečnosti nezkontroloval (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz).

Vedle shora zodpovězených námitek namítl stěžovatel i to, že dle jeho názoru správní orgán po něm nemohl požadovat, aby prokázal existenci neexistující společnosti INTER WORLD WIDE TRADING LIMITED s registračním číslem 197915, když tato má registrační číslo 194417.

Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za nezbytné uvést, že ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 s. ř. s., nebo ty, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl (podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Například by tedy bylo nepřípustné namítat v kasační stížnosti vady řízení před správním orgánem, byla-li u krajského soudu tvrzena nezákonnost. V posuzované věci je pak tímto nepřípustným jiným právním důvodem tvrzená neoprávněnost správního orgánu požadovat po stěžovateli prokázání výše uvedených skutečností.

Přitom je třeba zdůraznit, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 - 48, www.nssoud.cz, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem (ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.) je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. Proto případné uvedení těchto důvodů a skutečností po uplynutí této lhůty je nerozhodné. Jde jen o další projev

zásady koncentrace v řízení před správními soudy, který je v obecném smyslu důsledkem jednoho z principů demokratického právního státu, ať si každý chrání svá práva.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že shora uvedený důvod stěžovatel neuplatnil v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Z pohledu přezkumu prováděného kasačním soudem jde o nový právní důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný a Nejvyšší správní soud proto k němu nepřihlédl.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu